

komaj držala na nogah. Okorn je začuden gledal za njo, zmajal z glavo in dejal: »Zdaj pa profesor ne bo obrazložil nje-nega slučaja. In vsa zaljubljena je bila vanj; že zjutraj sem to vedel!«

»Eh, kaj veš!« je jezno dregnil vanj Beran, da bi s tem udušil solze, ki so mu hotele zaliti glas.

Skalarjeva se je, prišedši po stopnicah v avlo, ozrla mehanično nazaj ter dejala:

»Prav takšne so one stopnice!«

V glavi ji je kljuvalo, zmedeno so se ji podile misli in v srcu jo je tiščala neizmerna bridkost. S čudno naslado je ponovila, stopivši skozi glavni vhod:

»Prav takšne so one stopnice in šest jih je in potem je voda!«

PRETRGANO SOGLASJE.

TONI SELIŠKAR.

Nevidna roka je risala na nebo Kandinskega inspiracije.

Večer, ves prepojen s pojemajočo zarjo, je objemal noč

sladko, nebeške miline polno,
z vso strastjo večne ljubezni,
objemal jo in poljuboval
ter jo božal z mehкими dlanmi
po svilenih laseh,
da so se razprostrle
od zemlje do neba
in so se prelivale tam iz
inspiracije v inspiracijo,
dokler nista bila eno, noč in večer.

Godba, tako nepopisno lepa, kakor da bi na mesečno srebrnino z zlatim kladevcem tolkel nekdo, je padala iz godala, skritega v neskončnosti.

Ob vodometu v parku sem sedel v tej sladki noči zadovoljen, brez sanj, brez misli, brez pesmi — o, kako srečen je človek takrat.

Ali, prišla je zavist od nekod.

Zaslišal sem nerodne korake po nežnem pesku in izza palme je skočil hripav smeh pijanega moža,

ki se je zaletel v moje soglasje, da se je zamajalo kakor pajčolan v rahlem vetru.

Že sem se stresel od tesnobe in žalosten sem položil roko na svojo levo stran.

In še je iz teme švignil ženski krik, zamolkel kakor nočne ujede, in mi je izkljuval soglasje v neštevilne kosce, ki so se kakor jesensko listje razpodili po dolgem drevoredu.

Skočil sem po poti — pa nisem mogel hiteti.

Čudno težko sem vzdigoval noge in zaželel sem si Mefistovega plašča, da si ne bi nog omadeževal na umazanih človeških tleh.

IZPREHOD.

JOŽA LOVRENČIČ.

Prišla je pomlad in dva ptička, da, ptička, sta v grm zeleni zletala, sta drobno gnezdo spletala dva ptička.

Z neba premodrega je solnce, da, solnce, na grm zeleni sevalo, še s cvetjem ga odevalo to solnce!

Pa pridem jaz spresam po stezi, da, stezi, in gledam ptičici drobni in gledam grm, ki zeleni ob stezi.

In ptiček en dva tri zapel je in pel je: Le kdo bi se grdó držál, ko Bog nam pomlad je poslal v veselje!

In ko sem vračal se čez polje, da, polje, Bog ve, da mislil sem na te, ki si se vkradla mi v srcé, in bil sem dobre volje!